

staaelse af Lærlingelovens Bestemmelser — nu, da man ved Lov vil give Fritidsbestemmelser, tager dette Spørgsmaal op, saaledes at man uden at gaa Lærlingene for nær og mod at give dem en passende Erstatning paa anden Tid faar dette uheldige Forhold ophævet; thi det kan sikkert ikke have været Lovgivningsmagtens Mening, da man vedtog denne Bestemmelse, at den skulde opfattes, saaledes som den nu opfattes. Det oprindelige Lovforslag gik kun ud paa, at Lærlingene ikke maatte forhindres i at gaa i Kirke, og at de ikke maatte arbejde efter Kl. 12. Under Forhandlingerne fik Lovforslaget en ændret Form, og der blev yderligere talt om, at det var en Forandring, som ikke betød saa meget, at det væsentlig var det samme, som allerede stod i Lovforslaget. Der var adskillige Betænkeligheder fremme mod at gaa alt for strengt frem paa det foreliggende Omraade.

Medens jeg taler om Barberer, vil jeg gerne henstille, om det ikke var Overvejelse værd at gøre en Indskrænkning paa et enkelt Punkt. Jeg ved vel, at det ikke er Helligdagsloven, der er til Behandling, men det er ogsaa kun dette ganske enkelte Punkt, jeg ønsker at nævne. Det er allerede mange Steder ved privat Overenskomst en gældende Regel, at der paa alle Andenhelligdage holdes lukket hele Dagen. Det er et Spørgsmaal, om det ikke var Overvejelse værd, nu da man beskæftiger sig med Lovgivning om Fritid, at indføre en Bestemmelse om, at disse Forretninger holdes lukkede alle Andenhelligdage. Dermed vilde Medhjælperne i disse Forretninger faa en samlet Fritid fra Søndag Middag Kl. 12 til Tirsdag Morgen.

Vender jeg mig derefter til enkelte andre Erhverv, som Lovforslaget omfatter, saa møder vi her de uheldige Bestemmelser i Næringsloven med Sammenblanding af Borgerskaber, idet vi har en stadig Overgang fra Beværter til Konditor, fra Konditor til Kagebager og fra Kagebager til Bager. Dette har medført, at mange Steder, navnlig her i København, har en Indehaver af et Borgerskab som Kagebager og Sukkervarefabrikant, tror jeg, det hedder, samme Ret som en Konditor til at sælge ud af Huset, og dette anvendes paa den Maade, at han, aldeles bortset fra Bestemmelserne om Lukning om Aftenen og om Søndagen, holder Forretningen aaben og handler med Konfekt, Chokolade og andre Varer. Det vilde dog vist være heldigt, om man havde sin Opmærksomhed henvendt paa, at der var Anledning til, hvis

man kunde finde en Form — og det tror jeg, man kan — her at indføre en Forandring. Det er ret meningsløst, at man, blot fordi et Borgerskab i Almindelighed giver en vis Adgang med Hensyn til Næringsen, ikke specielt med Hensyn til Retten til at holde aabent, skulde kunne benytte sig deraf til at forhandle Varer, som den paagældende Handelsvirksomhed i sig selv ikke maa forhandle.

Maa jeg ogsaa henlede Opmærksomheden paa det foreliggende Lovforslags Bestemmelser med Hensyn til Handel. Man har i § 2 en saa vidtgaende Bestemmelse som, at Salg af Varer paa Jernbanestationer ikke skal omfattes af Loven. Jeg synes, denne Bestemmelse kan have ret farlige Konsekvenser. Vi har ofte hørt Klager over, og med Rette, hvorledes der kunde handles fra Kiosker paa Forlystelsessteder, medens andre Butikker skulde holde lukket; men hvor meget værre vilde det ikke blive, hvis man gik saa vidt, at man i Almindelighed fra Lovgivningsmagtens Side gav en Tilladelse til paa Banegaarde at indrette Forretninger og holde dem aabne, medens alle andre skulde være lukkede. Jeg tænker mig, at det, naar Forholdene udvikler sig, vilde kunne bevirke, navnlig naar Bestemmelsen kom til at omfatte ogsaa Søndag, at der paa Københavns nye Personbanegaard vilde opstaa den ene Forretning efter den anden, som muligt vilde give Staten en betydelig Indtægt, men som det vilde være ganske uretfærdigt at give carte blanche til at handle, saa meget de vilde, saaledes at den, der lejede en Butik derinde, skulde have fri Adgang til at handle med Folk, uden Hensyn til, om de skulde med Toget eller havde løst Perronbillet eller lignende. Jeg forstaar, at der er enkelte særlige Ting, man maa have Lov til at forhandle paa Banegaarde, men en saa vidtgaende Bestemmelse som den nævnte forekommer mig at være uheldig.

Den højtærede Minister har indsat en Revisionsbestemmelse. At Forslag til en Loys Revision skal forelægges om saa og saa mange Aar, er en Bestemmelse, man møder i næsten alle mulige Love, men det forekommer mig ikke ganske rigtigt at indføre denne Praksis, hver Gang man vedtager en Lov. Det var naturligt, at man, da man i sin Tid vedtog Lukkeloven som en Forsøgslov, sagde: Naar der er gaaet en passende Tid, vil man se, hvorledes Loven har virket. Men noget andet er, at man, naar man har gjort Forsøget, saa ikke behøver at blive ved dermed. Det er ikke Lovgivningsmagtens Opgave